

30 september 2005, p. 1

CAMPS & DEWULF

Chatbox

'Erotisch chatten grond voor echtscheiding'. Zo stond het er. Wat wil het geval? Een

mevrouw chat met een meneer. In een chatbox. Elk woord is beter dan 'pruim'. De meneer is niet de eigen meneer. In haar box spreekt de mevrouw "beledigend" over de eigen meneer en gaat in op "de avances van haar virtuele gesprekspartner". Gevolg: zij verliest de echtscheidingszaak. Men beledigt de eigen echtgenoot niet, ook niet in het metafysische bijzijn van de virtuele gesprekspartner, met wie de mevrouw volgens de rechters bovendien aan "virtueel flirten" en zelfs "virtueel vrijen" deed.

Het worden ingewikkelde tijden.

Als ik het goed begrijp, beledigde mevrouw haar meneer tegenover een virtuele meneer, met wie zij bezwarende virtuele dingen deed. Maar als zij daar virtueel flirtte en vrijde, dan beledigde zij ook virtueel, toch?

Virtueel, zegt het woordenboek, is "in werkelijkheid of werkzaamheid kunrende treden" en "slechts schijnbaar bestaand". Dus, als ik het goed begrijp, bestonden dat flirten, vrijen en beledigen maar schijnbaar, of kónden zij in werkzaamheid treden,

wat zij niet hebben gedaan aangezien zij virtueel waren.

Toch is hier daadwerkelijk recht gesproken.

Deze samenzang van schijn en wezen overstijgt mij. Maar ik probeer.

Mevrouw zelf was niet virtueel, aangezien zij de zaak heeft verloren. De gesprekspartner daarentegen bestond wel schijnbaar, aangezien de rechtbank hem virtueel noemt. De beledigde was dan weer gewoon onder ons, aangezien hij de zaak gewonnen heeft. Wat dan met het beledigen door een bestaande van een bestaande jegens een schijnbare? En wat is de status van flirten en vrijen tussen een bestaande en een schijnbare?

Half schijn, half wezen? Halfstok?

Moeten we niet stilaan aan virtuele rechtspraak denken. Chatrechters in chatzalen. Chatvocaten.

U ziet, ik volg niet helemaal.

Hoe het zij, zo'n chatbox moet iets heel bijzonders zijn. Men bedrijft er schijnbaar schijnbare dingen, met toch tastbare resultaten. Kortom, zoals in het echte leven.

Bernard Dewulf